

**Válogatás a Krúdy Gyula Városi Könyvtár által létrehozott Krúdy Gyula
Kreatív Írókör alkotóinak műveiből.**

Várpalota

2016

Bevezető tünődések a második lapszám elé

Kezembe véve a Krúdy Műhely második számát, ismét megerősödött bennem az a gondolat, hogy ez hiánypótló és szükséges kiadvány. Ez a lap szó szerint megjeleníti Várpalota irodalmi életét. Felszínre hoz olyan érzéseket, érzelmeket, amelyek palotai ihletésűek, olyan művek születnek, melyek talán sehol máshol nem íródhatnának meg. A beválogatott írások között vannak egészen jól sikerült darabok, vannak kissé döcögősebbek, de mindegyik alkotás így hiteles.

Éppen olyan ez az írókör, mint a magyar focicsapat, amely az EB-n szerepel. Nincsenek ugyan világklasszisaink, nincsenek hatalmas egyéni teljesítményeink, de igen jó a csapatszellem, és ez csoportelőséget jelentett a válogató során. Várpalota kreatív íróköre is egy igazán jó csapat, jó képességekkel, jó gondolatokkal, és ez adja ennek az antológiának az erősségét. Ennek a csapatnak lehet jó szívvel „szurkolni”, lehet bennük hinni, és érdemes olvasni az írásaikat. Íme, itt a kreatív kör csapatának második „fordulója”, össze lehet majd vetni az első írásokkal, ahogyan majd a huszonötödik válogatást is a mostani művekkel. Ebből az összevetésből majd ki lehet olvasni, hogy ki nyújt egyenletes teljesítményt, ki nem, ki fejlődött az idők során, ki nem, és kapunk majd egy átfogó képet a csapatteljesítményről.

Legalább egy óriási különbség azonban van a focicsapatunk EB-szereplése és a könyvtár kreatív írókörének munkája között: az utóbbiak nem versenyeznek másokkal. Minden, amit írnak, közvetlen a szívükben születik. Minden leírt betűjük a szívük egy-egy dobbanása, melyek valamilyen megfeszíthetetlen belső kényszer hatására állnak össze gondolatokká, hogy aztán a gondolatokat egymásba fonódva egy irodalmi alkotássá lényegüljenek át. Ezek az irodalmi alkotások aztán egy új minőséget képeznek, amikor Éltető Erzsébet keze nyomán negyedéves kiadvánnyá válnak. A kiadványok folyóiratot képeznek, a folyóiratok pedig írott kultúrát, Várpalota írott kultúráját. Így válnak a csapat

gondolatai, szívverdülései Várpalota élő kultúrájává, végül történelmévé. Aztán majd a jövő helytörténészei eldöntik, hogy ez mekkora értéket képviselt, nekünk ezen merengeni nem feladatunk.

Boldog vagyok, hogy a Krúdy Gyula Kreatív Írókör létezik, szorgalmasan alkot, és örülök, hogy ezzel a házi kiadvánnyal is segíthetjük a tagok munkáját. Bízom benne, hogy a könyvtár falain túl is felfigyelnek, és értékesnek fogják találni ennek a közösségnek a létezését. Ezzel a reménnyel bocsátom útjára a Krúdy Műhely című folyóiratunk második számát.

Várpalota, 2016. június 23.

Budai László
könyvtárvezető

Böjte Márton: Korsós lány tavasza

Álltam március fái között,
hidegben fehér arcok
sétáltak velem.
Egyedül vagyok gondolataimmal,
a fagyos levegőt félrenyelem
s köhögök, szám előtt zászlóként
repked fázós zsebkendőm.
Tavasza arcán, koszos autók
fröcskölték a még megmaradt
pocsolyából a vizet,
Éreztem, hogy ölelnek
a fázós ujjú fák.

Néztük a tavasztól
mosdatott szobrot.
Két kezében korsó,
kék árvácskák között
vízért futott tavaszhoz,
ki friss vízzel kínált
minden eltévedt járókelőt.

Kiengesztelt a látvány,
s az estébe bújó délután.
Valaki nézett rám.

Bánatos szemek néztek felém,
tavaszi ruha volt rajta és kék ég.

Nem akartam tetszeni senkinek.
Behunytam szememet,
tavasz szerelme
vitt messzire.

Böjte Márton: Temetnek majd versek, prózák

Kreatív írókör tagja vagyok.
Temetnek majd klaviatúrák,
könyvtári harangok.
Gödröt gondolat
és majd, szemfödelem
A/4-es papír, fehér.

Koporsóm ceruzákból
készül majd
grafittól feketén.
Imát versek mondanak,
prózák könnyezve
búcsúztatnak.
Közben szólnak klaviatúrák,
gyászoló harangok.
A regények mint
virágok remegnek
majd síromon.
Le nem írt versek
közt alszom álmom.

Ha megengedik,
ülök majd
síron, holdvilágban.
Vers iramlík
krizantémokból
készült tollamon
s írok majd az
égre, remélem
ott leszek, rátok nézek.

Alakítok egy írókört én is.
Fog majd angyalok
ajkairól rím zenélni.
Csendes éjszakákon,
ülök a könyvtárban,
rám mosolyognak
versek, prózák, álmok.
Csend alszik klaviatúrákon,
könyvtári harangokon.

Eiterer Ferenc: Tavaszvárás

Megéltem már sok tavaszt,
de ilyent még nem éltem át,
melyben a víz jégcsapot szakaszt,
nem adja a nap áldott sugarát.
Oly zimankós, hideg a természet,
mintha ősz után tél jönne megint,

a tavaszt elvitte az enyészet,
a napsugár; rajtunk ő nem segít.

Dideregnek a kis madarak velünk,
nem megy a hőmérséklet fagy fölé,
csak jeget, havat lát szemünk,
hiába mennénk a tavasz elé,

nem jön, mintha haragudna ránk,
sértődötten bújkál nem köszönt már,
hiába hívja didergően a szánk,
ki tudja, ily soká miért is vár...

Jöjjél hozzánk, ne késs ily soká,
jöjjél, ne menj messzi világgá!
Jöjjél, hozd melegítő nap sugarát,
jöjjél, bontsd ki a kertjeink virágát.

Eiterer Ferenc: Az én szívemnek

Az én szívemnek te lettél a dobbanása,
mint a fának tavasszal a rügy fakadása.
Lelkemnek a boldogság adója, meghozója,
szomorúvá vált életem, drága vigasztalója.

Tiszta forrássá lett nékem minden szavad,
arany sugárként ragyog virágillatú hajad.
Szemed tündöklő fénye úgy sugárzik reám,

ahogy a nap az új reggel fényes hajnalán.

Nappalok szeretete lett újra tiéd s enyém,
nem hagyott el minket az Isteni remény.
Boldogok lehetünk itt lent a világi földön,
s odafent az örök mennyei mindörökkön.

Hitünket erősíti Jézus és a Jóisten,
általuk élhetünk, szerethetünk
ezen az egyetlen adott nagy kegyen.

Földi éltünk ők vigyázzák féltő gondosan,
hogy majd megtérhessünk
tisztán, fényesen, ne sártól piszkosan.

Erdődi Maya: Ez csak egy dallam

Ez csak egy dallam
ábrándos, mély, altató
alig hallható

ez csak egy dallam
zeng édes hajnalokon
s éber álmokon

ez csak egy dallam
szívem merülne benne
s benne lenne

ez csak egy dallam
rózsa ízű hangot szór
szirmain állok

ez csak egy dallam
halkan súgja vágyad, mely
belőled árad

ez csak egy dallam
a hús, párás hajnalba
merül örökre

Erdődi Maya: Boldogság

Hol van a boldogság?
Kinek lehet benne része?
Mitől enyém a boldogság?
És mit tehetek érte?

Az érzések kérdésekké válnak.
Miközben válaszokat keresünk
azt reméljük,
ők majd ránk találnak.

A saját boldogságunk sokszor
a mások boldogságában növekszik
mindent elkövetve, bízván,
hogy ezt észre is veszik.

A legjobb barát őszinte mosolya
jelzi, hogy most jó úton jársz.
Behunyt szemmel is bátor lehetsz bárhol,
mert kezedet fogva hazatalálsz.

A barátunk számára oly távoli,
elérhetetlen, tűnő, vágyott álom
megvalósításában részt venni,
felkapni a szeretet forgószelével,

átlendíteni a szivárvány íve felett,
hogy a nap ragyogását
láthassa mindkét szemével
és érezze, hogy ő is megérkezett!

Na, ez is egy boldogság...

Illésfalvi Berndadett: Vágy

Várom, hogy nézz a szemembe, szemünk forrjon egybe!
Lásd azt, amit én látok, a vágyakozást, ami nem múlik!
Vágyom érintésedre, ölelésedre, csókodra, suttogó szavaidra!
Érintsd testem, hogy felforrjon a vágy!
Ölelj, hogy levegőt alig kapjak már!
Csókold forrón testem minden pontját!
Suttogj fülembé szavakat,
Szeretlek, imádlak, kívánlak, vágyom utánad!
Szavak, amik soha nem múlnak, és szívembe hatolnak.

Illésfalvi Bernadett: Álom – Valóság

Héj te szép szemű, jó seggű, állj már meg egy szóra! Ne félj, nem eszlek meg, csak ülj le ide velem szembe! Hadd nézzek bele csillogó szemedbe! Fogd a kezem, hogy érezzem érintésedet, ne aggódj... Most még csak a kezedet fogom... Nevetsz? Ne neved, ez még csak a kezdet!

A szád szinte megigéz, mi lenne, ha összeérintenénk? Nyomd ide a csókos szád, hadd cuppanjak még ma rá!

Látom, csak nevedsz...vicces? Ha már te nem közeledsz, mit tegyek én teveled?

Más nőre nézel, miközben én neked a szépet teszem? Hát persze, nektek sose az kell, aki megtesz mindent értetek!

De folytassuk csak. Szánk összeér... érzem szinte bizserégsz... ugye már nem is érdekes a másik lány? Bizseregjünk, érintkezzünk, szinte már fel is hevültünk!

Hevüljünk csak így, így tovább...

Na de mi történt?

Á, ezt nem hiszem el, már megint elaludtam a buszon. De miért néznek rám így az emberek?

Velem szemben egy szép szemű srác, akitől megkérdezem:

- Szia! Figyu, csak nem beszéltem miközben aludtam?

Rám mosolyog, közelebb hajol, és csak annyit súg:

- Odanyomjam csókos szám?

Kisprumik Anita: Csendet kívánok

Jaj! Kedvesem! Csitt! – Épp eltűnődtem,
most csendet kívánok körülöttem,
csendet a szívemben, a lelkemben,
csendet, rendet egész életemben...

Mégis felordít a bizonyosság,
perceink ez óhajt eltapossák:
vétek léted vétek a létemben,
hisz nem fogom kezéd a kezemben,
mégis szívemben a szíved dobog,
lelkemben lelked vad tüze lobog,
csukott szemmel olvasom verseid,
fülemben csengnek kedves szavaid,
számban olvad csókod édes íze,
s emlékemben kettőnk bűnös éje,
takaródból árad a szeretet:
nincsen csend, se veled, se nélküled.

Kisprumik Anita: Teljesség

A múltam dobom el érted,
bár tudom nem kérted,
mert végzetem lettél,
melyben veled váltam eggyé,
hol lelkem szabad madara,
mely Isten ostora,
kalitkádba szállva,
raboddá válva,
bármilyen volt,
temetni mi holt,
vad szárnya rácsnak feszül,
bármibe is kerül,
a bilincs felkerül,

így tiéd a létem,
tiéd a vérem,
ha kéred:
máglyára állok,
tűzben elszállok,
s míg élve elégek,
szemedben
lelkedbe
nézek,
szeretlek
téged,
s már
nem

f

é

l

e

k

.

.

.

Kovács Mónika: Ha itt leszel velem

Ha itt leszel velem, hálát
adok majd az égnek, hogy
élsz, és hogy az enyém lehetsz.
Csókolom majd minden ujjad,

két kezembe fogom arcod, és
csak egyetlen mosolyodért is
bármit megteszek.
Vigyázom minden léptedet, ott
leszek, ha szükséged lesz rám.
Ha sétálunk az úton,
büszkén tűröm majd a sok
irigy női tekintetet, mert
tudom, hogy aranylő fűrtjeidnél
az ég sem formázott még szebbet.
Majd, ha itt leszel velem ...
De várnunk kell még arra a percre,
mert most úgy érzem, nem bírom
elképzelni sem, valaki így
szólítson nevemen: Anya!

Molnár Rita: Sansz

Frederick nagypapa egy őszi pofájú tácskó és kiszáradt kubai szivarok társaságában mulatta napjait az ablak elé beállított hintaszékben. A nikotinsárga függöny mögül kémlelte a világot. Ez volt a fő programja, és néha – csak úgy, a változatosság kedvéért – megszámolta a függöny rojtjait, majd a szemben lévő ház ablakait, majd újra a rojtokat. Ezután felállt, és a kis asztalka közepén árválkodó karórán megnézte, mennyit kell még várnia, míg a lánya áthozza hozzá a kis Lucast. Hamarosan befutnak.

Frederick nagypapának a nap fénypontját mindig is az jelentette, mikor unokáját esténként levitte a játszótérre. Ezekben a kis kiruccanásokon többnyire elsétáltak a közeli főtérre, aztán a kis sikátorokon át egészen a parkig. Lucas

közben folyamatosan mesélte a kis kalandjait bogarakról, fénykardokról, szörnyekről, és mindenről, amiről csak így, ötévesen beszélni szokás. A park játszótéréhez érve Frederick nagypapa tácskója társaságában leült az egyik padra, és nézte, ahogy a kisfiú hintázik, mászik, kúszik, esik és felkel, aztán esik és felkel. Majd elesik és felkel.

- Papiiii, papiiiiiiiiiiiiiiii! - amint visszatette az órát az asztalka horgolt terítőjére, a nagypapa már hallotta is, ahogy az utca végéről kiabál neki Lucas. - Azt a mindenit! Hogy szorult ennyi energia ebbe a gyerekebe... – motyogta maga elé Frederick nagypapa, aki még gyermekként sem volt ennyire kicsattanó és étellel teli. S mióta szeretett felesége, Elsa tizenöt évvel ezelőtt meghalt, még eseménytelenebbé és borúsabbá váltak számára a napok. A lánya most sem fog bejönni, ami kicsit ugyan rosszul esett neki, de végül is amúgy se nagyon tudnak miről beszélni.

Nyílt a bejárati ajtó, Frederick nagypapa pedig gyorsan elhessegette magától a fájó gondolatokat. Lucas odaszaladt hozzá; erre az öreg berepedt, száraz ajkain mintha átfutott volna egy halovány mosoly. A kicsi átölelte a lábait, és belecsimpaszkodott barna bársonynadrágja szárába. Lucas hátrahajtotta a fejét, a hatalmas csillogó élénk szempár és a hófehér fogak, és az a hatalmas kacaj így együtt már-már zavarba ejtően ételleliek voltak.

- Papi, papiiiiii! Képzeld! Mocsári szörnyetegeket üldöztünk ma a fiúkkal, és én fogtam el a legnagyobb példányt! Láta Lisa is, és odajött hozzám, és mondta, hogy én vagyok a kedvenc szerelme! Már jobban szeret, mint Francoist!

- Jól van, jól van. - mondta a papa, majd lefejtette a kicsi kezeit a nadrágjáról. Kiment a konyhába, hogy adjon egy nyalókát a fiúcskának. Ahogy kinyitotta a konyhaszekrényt, felcsillant az addig mozdulatlanul heverő tácskó szeme. Most azonban nem ő járt jól, hanem a kisfiú, aki lelkesen ízlelgette a narancssárga cukorgömböt, míg Frederick nagypapa összekészült. Nem ment ez már túl gyorsan. Mióta megkapta a protézist, megállás nélkül hasogatott a forgója - de legalább újra lábra tudott állni. Felvette kabátját és szürke kalapját, majd a

fogásról leemelte a pórázt. Az eb erre komótosan odadöcögött az előszobába – ő is sántított, akárcsak a gazdája. Frederick nagypapa rácsatolta a mustársárga hámra a pórázt, majd szólt Lucasnak, és elindultak a játszótérre.

A szokásos útvonalon haladtak. A novemberi időjáráshoz képest szokatlan volt az égbolt: a lila és a rózsaszín árnyalatait adta. - Talán holnap szeles napunk lesz – futott át a gondolat Frederick nagypapa agyán.

- Nézd, Papi! Mennyien állnak a hinta körül! - És valóban. Ahogy közeledtek a játszótérhez, úgy lett egyre nyilvánvalóbb, hogy ma valami nagyon szokatlan történik itt. Egy kisebb csődület állta körül a hintát. Talán csak nem valami baleset? De nem. Mikor az az édesen karcos hang a sanzon elnyújtott dallamaival megtörte a csendet, Frederick nagypapa tudta már, a tömeg nem egy játszótéri katasztrófa miatt csődült össze. Lucas megfogta nagypapja kezét, majd megkerülték a hátul ácsorgó embereket, és meglátták őt. Hófehér, virágmintás kabát, hatalmas, rózsaszín boa, ezüstszerű göndör fürtök - az idős hölgy teljes beleéléssel hintázott. Arcát félig eltakarta az a hatalmas napszemüveg, de az ajkai körül finoman pókhálózott bőr elárulta, hogy itt már nem az a kérdés, hogy hatvan vagy hetven.

Frederick nagypapa megbabonázva nézte, ahogy ez a különös jelenés hatalmas beleéléssel adja át magát a hinta erőhatásainak, miközben karcos, szenvedélyes hangon éneklie a La Vie En Rose-t. Az öreg ettől úgy érezte magát, mintha egyenesen egy reklámfilmbe csöppent volna bele. Csak azt nem tudta eldönteni, mi is itt a termék. Az ádáz vörös rúzs, ami a széles ajkakra kenve formálja a mélyen bűgő hangokat? Vagy lágyan olvadó, selymes csokoládét próbál eladni a pillanat?

A dal hirtelen abbamaradt, az idős hölgy pedig minden előzmény nélkül kiugrott a hintából. Ahogy földet ért, megbillent, és hangos kacagás kíséretében próbálta visszaszerezni egyensúlyát. Frederick nagypapa hirtelen egy másik dimenzióba csöppent.

Megkopott ruhái helyett sötétkék köpenyt, csipkézett gallért és egy tollas kalapot viselt. A távolból kétségbeesett nyöszörgést hallott, erre megszaporoázta lépteit. Amikor odaért a közelben lévő szakadékhöz, meglátta, ahogy a Nő minden erejét összeszedve kapaszkodik a tátongó szakadék szélén álló sziklatömbbe. Egyedül esélye sincs a menekülésre. Hősünk halált megvető bátorsággal odalépett a segítségre szorulóhoz.

- Fogja meg a kezem, Hölgym! - majd egy határozott, erőteljes mozdulattal kiemelte a halál torkából. A Nő félájultan, remegve kapaszkodott Hősünk nyakába, aki érezte az áthűlt kicsi test minden rezdülését.

- Papiíí, papiíí! – igyekezett felhívni magára a figyelmet Lucas, és még nagyapja kabátját is meghúzkodta. – Nézd, Papi, milyen színes madárka! Frederick megrázkódott, és újra a játszótéren találta magát. A hinta előtt lévő korlátan valóban ott ült egy színes kis nászruhás pinty. Az idős hölgy, aki a korlátba kapaszkodott, a madár után nyúlt; de az felreppent a közeli faágra.

És akkor megtörtént a csoda. A kortalan lady odalépett Frederick elé, és jobb tenyerét a férfi alkarjára tette.

- Oh, drága Uram, kijönnének velem a folyópartra, megetetni a kacsákat? - kérdezte a hölgy, miközben kacéran Frederick szemébe nézett. A nagypapa elkapta a tekintetét, és csak nézte az alkarján pihenő száraz, ráncokkal átszótt kacsót. Olyan volt, mint egy nagy, hófehér levél. Lucas kérdőn nézett nagyapjára, a tacsó pedig közelebb totyogott az idős hölgyhöz, és megszaglászta az extravagáns kabát alját.

Frederick érezte a pillanat erőteljes vibrálását. Mintha szikrázott volna a levegő, a tér fényesebbnek tűnt. A teste mégis zaklatott volt. Nyomást érzett tarkó tájékon, a szíve a torkában lüktetett, nyelvét pedig mintha apró láncok rögzítették volna a szájpadrálásához. Túlságosan hosszúra nyúlt a pillanat.

- Hahahahaha! – egy hatalmas kacaj törte meg a csendet, és Frederick érezte, ahogy a hölgy kezének édes súlya nem nehezedik már többé a karjára. Ez máris

fájó hiányérzetet hagyott benne. A lady átdobta a válla fölött a boát, kacsintott egyet a jelenlévőkre, majd lendületes léptekkel elindult a part irányába, miközben újra dúdolni kezdte a *La Vie En Roset*. Frederick nagypapa szívébe jeges félelem hasított, ahogy a hang fokozatosan elhalkult. Tétován állt ott, karjait összefonva, mintegy kényszerzubbonyba zárva saját magát.

Később, amikor otthon próbálta felidézni a történeteket, nem is emlékezett rá, hogy meddig maradtak még a játszótéren; és arra sem, hogy Lucas ezúttal is hintázott-e, vagy azon a rugózó kis lovacskán játszott inkább. Az is csak halványan derengett, ahogy a főtéren ballagtak haza az esti szürkületben Lucas-val és a tacsóval. Kábának érezte magát ezen az estén. És még a feje is megfájdult. Kiment a konyhába, a kis kotyogóból öntött magának egy erős feketét. Majd a csészével a kezében visszaballagott a nappaliba – életének első számú tanúja, a kis tacsó figyelemmel kísérte az öreg minden mozdulatát. Frederick leült a jól bejáratott hintaszékébe. Most nem kívánta a szokásos szivart. Csak ült ott, néha megszámlolta a függöny rojtjait, és figyelte, ahogy a szemben lévő ház ablakai sorra elsötétednek - majd újra megszámlolta a rojtokat.

Novák Viktória: Az eltűnt lélek nyomában

Csattanós pofon volt, olyasféle, aminek a hangjától az is meghökken, aki kapja, és az is, aki adja. Norah az ablaküvegnek szorította az arcát. Odakint nem voltak sem káprázatos fények, sem széles boulevardok, csak a félig lebontott Renault-gyár, a lassan hömpölygő, koszos folyó és a reménytelenség-szürke betontömbök.

A munkások úgy siettek végig az utcákon, mint vak bányalovak, nem fordultak se jobbra, se balra, és talán szerencsések is voltak, hogy vakok lettek erre a látványra. Norah sem ezt kívánta. Sokévnnyi dédelgetett vágyálom foszlott szét, miközben a busz hangszórójából csúfolódva rikácsolt Édith Piaf *Milord* című dala, és az ég egyre sötétebbre fordult felettük.

- Esik. – sóhajtott fel a nő a Norah előtti ülésből, és beletörődően a feje búbjára tolt a trendi napszemüveget.

A szálloda kellemetlen környéken állt, és kívülről bárki hamarabb gondolta volna kórháznak, mint kényelmes szállásnak.

Miközben Norah a járdán várta, hogy a sofőr kipakolja a buszból a bőröndjét, jó néhány járókelő sietett el mellette, akik kis híján fellökték, és egy árva pardont sem vetettek maguk mögé, hogy könnyebb legyen a szíve. Nem voltak köztük sikkos hölgyek, sem kifinomult urak: többnyire nagyon is hétköznapi ruhát és morcos arckifejezést viseltek. Hiába ígerte a prospektus, hogy „a szerelem városa” nyitott szívvel fogadja majd, eddig úgy tűnt, Párizsnak éppen annyira nem tetszett ő, amennyire neki nem tetszett Párizs.

Amint mindenki megkapta a csomagját, az idegenvezető sietve kiosztotta a kulcsokat, eligazította a csoportot, aztán kérte, hogy félóra múlva ugyanott találkozzanak, mert körútra indulnak a városban, hogy megismerkedjenek a legfontosabb látványosságokkal.

Norah úgy érezte, éppen eleget látott, de ezt nem kötötte senki orrára. Felvonszolta a bőröndöt a másodikra, mert a liftbe már nem fért be, aztán az összes holmit csak belökte a szobába. Körül sem nézett – borítékolható volt, hogy csalódás érte volna, és a nap végéig még úgyis számíthatott néhányra.

Odakint mindenütt tömeg, tömbökben közlekedő távol-keletiek, utcai árusok, falfirkák, az unásig ismert párizsi jelképek, amik nem nyertek új értelmet így sem, hogy teljes életnagyságban tanulmányozhatta őket, és Norah már a körút felénél úgy érezte, nem bír többet befogadni. Esetleg mégsem egyedül kellett volna utaznia, vagy nem most kellett volna utaznia. Párizs elveszítette a lelkét – vagy éppen Norah-é hiányzott.

A Montmartre aljában végre kiszálltak a buszból. Az idegenvezető megmutatta nekik a felvonót és a lépcsőt, amelyek egyikén feljuthattak a hegytetőre. Norah a lépcsőt választotta, egyáltalán nem bánva a kilencven lépcsőfokot. Abban reménykedett, hogy mire felér, kellően elfárad ahhoz, hogy

legalább mély, álomtalan álomba zuhanhasson a nyomorúságosnak tippelt szobájában.

A lépcső tetején tömeg állta körül a latin zenét játszó bandát. Norah teljesen kifulladt, mire felért, de mikor meglátta a zenészek arcára fagyott műmosolyt, csak azért is odébb vonszolta magát. Nem kért többet a magamutogató turistalátványosságokból.

Felnézett a Sacré Coeur bazilikára. Éppen sötétedett, a kaput már bezárták, és messziről úgy tűnt, senki sem ögyeleg a templom körül.

Végig a bazilikát csodálta, míg odafelé tartott. Távolabbról egészen fehérnek látszott, aztán hirtelen bekapcsolt körülötte a világítás, ami meleg narancsfénybe vonta a falakat. Amint közelebb ért, zeneszó hangja ütötte meg a fülét.

Először sarkon fordult, azt hitte, újabb bazári majom, így a megfelelő pillanatban éppen a város felé tekintett, mikor odalent kigyúltak a fények, és a ragyogás beköltözött a vonalzóval rajzolt utcák világosra meszelt házai közé. A májusi levegő édesen kacsintott ki a benzingőzből, és a zene! Halk gitármuzsika pengett mögötte, lágy énekhanggal kísérve. Francia ballada szólt, Norah egyetlen árva szót sem értett, mégis érezte, hogy az univerzum éppen kihagyott egy ütemet. Halogatta a pillanatot, de végül hátralesett a válla felett. Fiatal férfi ült a földön a templomkerítés előtt. Nem hevert mellette sem nyitott gitártok, sem kalap vagy persely. Nem nézett fel, ki hallgatja, vagy hallgatja-e egyáltalán valaki? Norah azon kapta magát, hogy nem bírja levenni róla a szemét. Nem látta az arcát, és nem figyelte meg a ruházatát, csak azt csodálta, hogyan szaladnak végig a karcsú ujjak a húrokon, és hogyan feledkezik meg a világról az utcazenész.

Talán francia volt, talán turista. Talán éppen elvégezte az egyetemet, és hátára dobva a gitárt végigutazott Európán, diákszállásokon kuporogva. Talán hajléktalan volt. Talán unatkozott otthon.

Semmi más nem számított, egyedül az, hogy Norah végre megtalálta! Párizs lelke ott gubbasztott a Sacré Coeur árnyékában, érintetlenül, készen arra, hogy újrahangolja az álmokat.

Köszönetet akart mondani, vagy legalább felhívni magára a figyelmét, legalább készíteni egy felvételt emlékebe, de végül mindegyikről lemondott. Ezért a pillanaterért jött ide, meg akarta élni, aztán az emlékezetében megőrizni. Még hallgatta néhány percig, aztán nem tett semmit. Elsétált.

Néhány nappal később – az utolsó napon – egy Szajna-parti bistróban croissant-t és forró csokit rendelt. És mosolygott. Az igazságügyi palota éppen szemben magasodott a Citén. Korábban megfigyelte, hogy gesztenyefákat ültettek a közelébe, amik az ő szívének különösen kedvesek voltak – gyerekkori emlék.

Most már Párizsról is lesznek emlékei, meg persze újabb vágyai. Egyszer visszajön, és megtalálja azt a fiút, vagy csak leszáll egy ismeretlen megállóban a metróról, és eltéved a városban. Megnézi a kevésbé híres, de nem kevésbé gyönyörű Saint-Étienne-du-Mont templomot. Vagy a Sorbonne-t. Bármit. Mindent.

Az eltűnt lélek megkerült.

Pogonowski Johanna: Árnyak uralta világban élek...

Árnyak uralta világban élek,
ahonnan örökre tovatűntek a fények.
De csak haladok, előre felé lépek,
Szívemben színes, ragyogó képek.

Pogonowski Johanna: Az első haikum

Aludtam. Mélyen.
Látom már az életet.
Felébresztettél.

Ritz Zoltánné: A kertben a madarak dalolnak...

A kertben a madarak dalolnak,
a színes virágok sorra nyílnak.
A hóvirág kezdte, majd a lila ibolya,
most már a többi szépséges virág is
kibontotta a csodálatos szirmokat.
Sziklakertemben virít az árvácska,
a fehér tatárvirág, a kis íriszek is nyiladoznak.
A tulipánok sárgák, pirosak, szivárványosak,
fenségéről hajbókolva tudósítanak.
A fák is virágba borultak, a mandulafák,
a cseresznyefák tündökölve bólogatnak
örülve a gyönyörű tavasznak.
Csodálatos látni a természet ébredését,
a hosszú tél után úgy vártuk már
az éltető fényt, a nap sugárzó melegét.
Végre megtörtént, dicsérünk érte Teremtő!

Ritz Zoltánné: Kicsi unokámmal...

Kicsi unokámmal játszom,
Csak ketten vagyunk a szobában.
Tipeg, topog körülöttem,
Fáradhatatlan, kis csoda a gyermek.

Tornyot építünk, autózunk,
Mesekönyvet lapozunk, folyton dolgozunk.
Mindent megért, amit mondok neki,
Nem lehet kifejezni, milyen jó nagyinak lenni.

Köszönet a sok-sok unokáért,
Boldogságot, örömet adnak.
A kicsi már a hatodik unokám
Szeretetük, mosolyuk szívből fakadnak.

Unokáinkban folytatódunk,
Nagyszerű, hogy belőlünk sarjadtak.
Álmainkat bennük látjuk megvalósulni.
De jó ezen gondolkodni.

Szülőknek öröm, felelősség lenni,
Féltőn szerető embert nevelni.
Példát adva életünkkel nekik,
Isten útján járva, hitet örökségül adni.

Nagyszülőknek már könnyebb lenni.
A szeretetet megduplázva, rájuk árasztani.

Bennük gyermekeinket is látjuk,
Felidézük életünk legboldogabb éveit!

Szigeti Frigyes: Önéletem

Szigeti Frigyes vagyok, Várpalotán láttam meg a napot.

1945. hetedik hónapjában születtem,
népes nagycsaládban nevelkedtem.

Jólétbe nem dőzsöltem soha,
klott gatyába, mezítláb jártam a suliba.
Sok dicsőséget ott nem igen szereztem,
csak a testnevelés órákon jeleskedtem.

A sport volt számomra az élet,
ott szereztem sok aranyszínű érmet.

Olimpiai bajnok akartam volt lenni,
persze csak álom maradt, nem lett belőle semmi.

Aztán az ipari suliba jó szakmát tanultam,
mindig volt munkám, szépen gyarapodtam.

A katonáskodást a haza javára leróttam,
hatvannyolcban meg is házasodtam.

Feleségemmel szeretetben élek azóta is,
szép lánykát szült nekem, meg fiút is.

Gyermekeinket becsületos életre neveltük,
szerettük őket, de nem kényeztettük.

Ma már az unokámmal büszkélkedem,
stramm gyerek, azzal dicsekedhetem.

A versírással kábé tíz éve foglalkozom,
rímbe tudom szedni néhány gondolatom.

Ezek egyszerűek nagyon, cikornyás miért is lenne?
Személyhez szólók, de a szeretet utat talál benne!

Szigeti Frigyes: A nők

Az imádott nő reggel öt előtt kel,
Munkába indul kialvatlan szemmel,
Vár rá a robot, ami földig aláz,
És a kedves főnök, aki mindent megmagyaráz.

Munka után a közértbe szalad,
Nincs otthon a főzéshez elég alapanyag,
Hazacipeli ami kell, azt is ami nem,
A férjét várja haza finom ebéddel.

A férj az ebédet mohón befalja,
Majd belehanyatlik a legnagyobb fotelba,
Ezután a Nőnek már alig akad dolga,
Mosogatás után a porszívót ide-oda húzza.

Majd letörölget, a mosógépbe rámol,
Közben hazaérkezik a gyermek az iskolából,
Vele tanulni ül le, leckét old meg, matematikát,
Ellenőrzi a srác minden házi feladatát.

Végül kitergegeti a mosott ruhákat,
Csendre int! Ne zavard szegény fáradt apádat!
Végre letelepszik, kezdődik a kedvenc sorozata a TV-ben,

A cselekmény tetőpontján csukódik be a szeme végképpen.

Mert hajnalban az óra kíméletlenül kelt,
Gyors zuhanyzás, irány a fekhely.
Ennyi fér bele a nők egy-egy napjába,
Az unalomnak a munka a legjobb orvossága.

A házi munkában a férfiak azzal sokat segíthetnek,
Ha lelépnek hazulról, hogy útba ne legyenek.

De félre a tréfát, Nőnap alkalmából
Álljon az életetek csupa boldogságból.

Szívemből kívánom néktek a szerencsét,
Jó egészséget, tevékeny cselekvést!
Hosszú szép életet, szerető családot,
A jövőhöz pedig konok elszántságot.

Tóth Ferencné Göndöcs Ildikó: Nincs idő

Nincs idő semmire,
kevés a 24 óra.
Osztódnom kellene.
Érzékszerveim hanyatlása
sem vezet sok jóra.
Ha lenne belőlem több példány,
talán elérnék dolgaim végére.
Ezen morfondírozom úgy két éve.
Hát... változás az nincsen.

Sőt, minden egyre rosszabb,
fogy az erőm,
csak elvagyok naphosszat.
A függöny nem mászik le a plafonról,
hogy kimossam,
a hűtő nem telik meg magától...
Hát kiosszam
a feladatokat a családomnak?
Segíthetnek nekem is,
nemcsak a barátoknak.
Nincs idő semmire.
Nincs egy nyugodt pillanatom,
hogy életemet rendbe rakjam,
a napi zürök után lelkem
megnyugodjon.
Az ágy a legjobb barátom.
Szemem becsukva nem látom
az élet zajos világát,
lekapcsolom a lámpát.
Álmomban zöld fűben heverek,
langyos szellő körültekereg,
meleget, illatokat érzek,
remélem, ez még nem a végzet.
Az idő itt nem játszik,
bármily furcsának is látszik,
de időtlen álmom se időtlen,
szól a vekker, pont időben:
„Ébresztő! Gyorsan kelni,
mert nincs idő... lustálkodni!”

Tóth Ferencné Göndöcs Ildikó: Rózsaszirm

Kertem, mely egyre kisebb,
lassan elfogy benne az élet.
A múltó évek fáí alatt
Csak pár apró növény él meg.

Fák karjai betakarják
a kert minden zegét-zugát,
nap sugara hiába tör elő,
levelek állják útját.

De ott mélyen, fa tövében
hol már nincsen szél zúgása
él még egy pár szárból álló
göcsörtös kis rózsafácska.

Tavasszal virágot fakaszt,
mint megannyi növényke,
az illata szívet boldogít,
hát utat ástam köréje.

Utát, hogy el ne tüntesse
az időnek múlása,
mert nékem e kis rózsafácska
az életem forrása.

Fiatalként elültettem,
nevelt sok száz virágot,

boldogságot, bánatot,
ő bizony sokat látott.

Névnapokat, évfordulót
vele ünnepeltünk,
hát ezért kedves nekem,
sírtunk és nevtünk!

Ha lehull a földre
szirma a virágnak
tudtul adom az egész világnak!

Minden szirma egy csepp könnyem,
mert ez a rózsá, öreg rózsá
az én emlékkönyvem!

Tóth Ferencné Göndöcs Ildikó: Nyuszi füle, macska bajsza

Kisgyermekék játszadoztak
egyik nap a téren.
Kergetőztek, fogócskázta
sétáltak kéz a kézben.

Egyszer aztán sírás hallik
a hintánál a porba',
kicsi lányka szipog,
mert nem került sorra.

Nagyobb fiú káromkodik,

„mit akar ez a kislány?
Nem való még neki hinta,
babázzon otthon talán.”

Odamentem, mert a dolgot
nem hagyhattam annyiban.
A fiú csúnyán illet engem,
pedig játék annyi van.

„Nyuszi füle, macska bajsza”
- mondtam neki mérgesen.
„Azt gondolod, a játszótér
neked épült gyermekem?”

A csúnya beszéd, tudhatnád,
nem segít a helyzeten.
Másokat is meg kell látni,
mert így lesz majd az életben!”

Kicsi lányka mosolyogva
szavaim ismétli:
„nyuszi füle, macskabajsza,
miért mondtad ezt néni?”

„Tudod kincsem, káromkodni
nem szép dolog, mert már,
ha nagyon mérges vagyok,
ezt mondom, s a haragom elszáll.”

Szülők jönnek a kispadról,

látják mi a harci helyzet.
Kézen fogva viszik haza,
de visszanez reám a gyermek.

Anyja kérdi: „mit akart
tőled ez a néni?”
„Megtanított káromkodni,
de ezt már csak ő érti!”

Tóth József: A lehetőségek peronján

Itt ülök az állomáson és nézem, miként mennek el a vonatok. Esténként a hold kérdően ragyogott rám. Nappalokon az egyébként éltetőn áldott napsugár nem sajnálta sápadtra pirítani arcomat.

A peronon ott tudtam mindig leülni ahol épp becsorgott az eső, vagy a szél kergetőzött az idővel. Én a peronon maradtam, soha nem tudtam jegyet váltani. Meghívót se kaptam senkitől, Emlékeimben őrzöm a gőzmozdonyok füstjét és megcsodálom az elektromos új csodákat. A lehetőségek peronján várok és már nem is tudom mit, vagy mire. Hangra, fényre, jelre?

Lehet, hogy a remény mentesítő járatára.
amely tovább visz innen bennünket.
A lehetőségek nélkül maradtakat.

Mindegy, hogy hova csak el innen!

A rossz ízű, szagú állomásról. Minél
messzebb a sápadt földi Istenségek
vakvágányától. Dohos, virágát veszített
szerelmektől, a kínok mocsarától távol!

Kérlek benneteket zúgó vasszekerek
hazudjatok reményt nekem, hogy nem
veszett el minden és egy reggelen mindent
meglelek, amit elveszni hittem.

Tóth József: Kis virág

Kis virág, ha beborul az ég
vagy ködfátyol ereszkedik a tájra,
ne szomorodj és ne hervadj!
Mert a borult égből neked víz fakad.
A ködfátyoltól harmatos leszél.
Aztán kitisztul az égbolt,
a táj fényes lesz és egy seregnyi
madár szépségedről énekel.

Tartalomjegyzék

BÖJTE MÁRTON

Korsós lány tavasza 4

Temetnek majd versek, prózák 5

EITERER FERENC

Tavaszcvárás 6

Az én szívemnek 7

ERDŐDI MAYA

Ez csak egy dallam 8

Boldogság 9

ILLÉSFALVI BERNADETT

Vágy 10

Álom – Valóság 11

KISPRUMIK ANITA

Csendet kívánok 11

Teljesség 12

KOVÁCS MÓNIKA

Ha itt leszel velem 13

MOLNÁR RITA

Sansz 14

NOVÁK VIKTÓRIA

Az eltűnt lélek nyomában 18

POGONOWSKI JOHANNA

Árnyak uralta világban élek... 21

Az első haikum 22

RITZ ZOLTÁNNÉ

A kertben madarak dalolnak... 22

Kicsi unokámmal 23

SZIGETI FRIGYES

Önéletem 24

A nők 25

TÓTH FERENCNÉ GÖNDÖCS ILDIKÓ

Nincs idő 26

Rózsaszírom 28

Nyuszi füle, macska bajsza 29

TÓTH JÓZSEF

A lehetőségek peronján 31

Kis virág 32

Vonat az égen, 1978–2000

**FELELŐS KIADÓ:
BUDAI LÁSZLÓ**

**Szerkesztette:
ÉLTETŐ ERZSÉBET**

**A borítót tervezte:
DOMBI NORBERT**

**Illusztráció:
MÉSZÁROS IMRE**

Készült 50 példányban.

Megjelenik negyedévente.

Internetcím: www.krudylib.hu/wiki/krudy-muhely

Ár: 450 Ft

**THURY-VÁR NONPROFIT KFT - KRÚDY GYULA VÁROSI
KÖNYVTÁR**

2016

MAGYAR RADÍR 2016

ORSZÁGOS SZÉPIRODALMI PÁLYÁZAT

A KISALFÖLD napilap és a TARANDUS Kiadó a 2016. évi Győri Könyvszalonna (NOVEMBER 18–20.) ORSZÁGOS SZÉPIRODALMI PÁLYÁZATOT HIRDET.

NOVELLA, ESSZÉ, ELBESZÉLÉS, BLOG, HUMORESZEK, RIPORT KATEGÓRIÁBAN VÁRJUK A PÁLYAMŰVEKET, MELYEK KÖZÜL A LEGJOBBAKAT KÖNYV ÉS E-KÖNYV FORMÁJÁBAN IS MEGJELENTETJÜK.

A pályázat beküldési határideje: 2016. AUGUSZTUS 31.

A pályaműveket elektronikus úton várjuk a következő e-mail címre: info@tarandus.hu

A pályázókot kérjük, hogy a beküldött e-mailekben tüntessék fel a pályamű címét, a szerző nevét, elérhetőségeit és lakcímét. A műveket Word formátumban kérjük. Az írásmű címe előtt szerepeljen a szerző neve. A fájl neve egyezzen meg a mű címével.

A PÁLYÁZAT FELTÉTELEI:

Tematikum megkötés: a művek a mai Magyarországról, a társadalom érdeklődő eseményekről, folyamatokról szólnak. Egy szerző legfeljebb egy írásművet küldhet be. Korhatár: betöltött 16. életév. Kizárólag olyan műveket várunk, amelyeket eddig még sem nyomtatásban, sem internetes felületen nem közöltek.

A szerző a pályázat beküldésével felelősséget vállal, hogy a beküldött pályamű saját szellemi terméke. Egy pályamű maximális terjedelme a 12.000 leütést nem haladhatja meg, beleértve a szóközöket is.

A PÁLYÁZATOK ELBÍRÁLÁSA:

A beérkezett műveket irodalomban jártas szakemberek bírálják el. A zsűri tagjai:

- Rakovszky Zsuzsa Kossuth-díjas író, költő, műfordító
- Darvasi László József Attila-díjas író, költő
- Werner Krisztina újságíró, szerkesztő, Kisalföld
- Réti Attila író, kiadóvezető, Tarandus Kiadó

A megjelenésre érdemes művek szerzőit szeptember 30-ig e-mailben értesítjük.

Nevezési díj 3000 Ft, diákigazolvánnyal (a számát kérjük közölni!) rendelkezőknek 1500 Ft. Az almanachba kerülő írók szerzői egy-egy példányt ingyenesen kapnak, további öt-öt példányt a bolti ár 50%-áért vásárolhatnak meg.

A részvételi díjat legkésőbb augusztus 31-ig az alábbi számlaszámra kérjük befizetni, a pályázó nevével és a „Magyar Radír 2016” jelleggel: Tarandus Kft., MKB 10300002-10504337-49020040

AZ ANTOLÓGIA:

A pályázat legjobb műveit közös kötetben adjuk ki. Az antológia nyomtatott és e-könyv formátumban is megjelenik. A kötet országos terjesztésben lesz elérhető. A pályázók írásaik beküldésével hozzájárulnak, hogy műveik a pályázati kiírásban megnevezett kiadványban megjelenhessenek, és az érintett írók szerzői joga öt évre a Tarandus Kiadóhoz szálljon át. A kötet megjelenési dátuma: 2016. november 18. Ünneppélys díjátadó a Győri Könyvszalonna, Győri Nemzeti Színház, 2016. november 20-án 14 órakor.

DÍJAK:

- **A Magyar Radír 2016 Szépirodalmi Pályázat Nagydíja:** bruttó 250.000 Ft pénzbeli támogatás és 50.000 Ft értékű könyvcsomag, a győztes novella az antológián túl megjelenik a Lapcom Zrt. napilapjaiba – Kisalföld, Bors, Délmagyarország – fűzött Regényújság magazinban.
- **A Magyar Radír 2016 Szépirodalmi Pályázat, II. helyezett:** bruttó 150.000 Ft pénzbeli támogatás és 25.000 Ft értékű könyvcsomag, a győztes novella az antológián túl megjelenik a Lapcom Zrt. napilapjaiba – Kisalföld, Bors, Délmagyarország – fűzött Regényújság magazinban.
- **A Magyar Radír 2016 Szépirodalmi Pályázat, III. helyezett:** bruttó 100.000 Ft pénzbeli támogatás és 5000 Ft értékű könyvcsomag, a győztes novella az antológián túl megjelenik a Lapcom Zrt. napilapjaiba – Kisalföld, Bors, Délmagyarország – fűzött Regényújság magazinban.
- **A Magyar Radír 2016 Szépirodalmi Pályázat 4–10. helyezettjei:** 5000 Ft értékű könyvcsomag, a novella az antológián túl megjelenik a Lapcom Zrt. napilapjaiba – Kisalföld, Bors, Délmagyarország – fűzött Regényújság magazinban.
- **A Magyar Radír 2016 Szépirodalmi Pályázat 11–50. helyezettjei:** díszoklevél, megjelenés az antológiában és meghívás az ünneppélys díjkiosztóra.

A kiírók fenntartják maguknak a jogot, hogy díjazottakat csak megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű beérkezése esetén hirdetnek, ugyanígy az antológia kiadásának feltétele is a megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű beérkezése. A pályázaton a kiírók munkátsárai és közvetlen hozzátartozói nem vehetnek részt.

SIKERES PÁLYÁZATOT KÍVÁNNUNK a KISALFÖLD napilap és a TARANDUS KIADÓ nevében!

Nyerges Csaba
főszerkesztő
www.kisalfold.hu

Réti Attila
kiadóvezető
www.tarandus.hu

KISALFÖLD
— A CSALÁD NAPILAJA —

TARANDUS
KIADÓ